

για φαντάσου εὐπαιδίους, δοῦκας, πρίγκηπας, θρόνους,
για φαντάσου χίλιες σάλαις με χρυσούς τριγύρω θρόνους,
για φαντάσου συνοδείαις με ἀμάξια κρυσταλλένια,
διαμαντόπετραις ὅσῃς μύταις, ὅσῃς μουστάκια καὶ ὅσῃς γένειαι,
για φαντάσου Νεραῖδες καὶ πεντάμορφαις φακλάναις,
για φαντάσου νὰ σημαίνουν ὀκτακόσκις τρεῖς καμπάναις,
για φαντάσου νὰ βροντοῦνε ἐννενηντα πυρεθόλα,
κι' ἀνκρίθμητα κορίτσια με λευκὰ φουστάνια δλα.
Πολυχρόνιο νὰ ψάλλουν για τὰ μούτσουνα τῶν Τσάρων,
για φαντάσου τοὺς Κοζάκους καὶ τῆς λόγχαισι τῶν Οὐσσάρων
για φαντάσου νὰ παρλάρουν ὅτῃ βυῇ ποικίλαις γλώσσαις,
για φαντάσου νὰ κτυποῦνε μουσικαῖς πενήντα τόσαις,
για φαντάσου νὰ βροντοῦνε πεντακόσκις δὸς ταμπούρα,
για φαντάσου καὶ τὰ ζήτω τόσο κόσμου καὶ τῇ μουρλα,
για φαντάσου κάθε μόδα, για φαντάσου κάθε πλοῦτο,
κάθε Ἑρωτα καὶ Βάκχο, κάθε φηγητὸ καὶ φροῦτο,
για φαντάσου ἀπὸ μύρα ἀτελείωτο ποτάμι,
για φαντάσου μέσα σ' ὅλα καὶ ἐμένα τὸν ἀντάμη,
για φαντάσου τέλος πάντων μιὰ δευτέρη παρουσία,
κι' ἔτσι μόλις θὰ μπορέσης νὰμπης μέσα ὅτῃν οὐσίαι.

Φ. Φθάνει, φθάνει, Περικλέτο, καὶ θὰ χάσω τὸ μπαλὸ μου,
ἀπὸ με δὸς μενοῦτα για νὰ λθῶ ὅτῃν ἐαυτὸ μου.

Π. Τί τραπέζια ὅτῃ Πηλάτι, τί τραπέζια καὶ ὅτῃ δρόμο,
ἀλλὰ ὅρεξι δὲν εἶχαν οἱ καὶ μένοι ἀπ' τὸν τρόπο.
Ὡρα ὥρα ἐπροσμέναν νὰ βροντήσῃ καμμιὰ μπάλαι,
κι' ἐνῶ ἔτρωγε ὁ Τσάρος με τοὺς ἄλλους σὲ μιὰ σάλα,
κι' ἔτρωγα καὶ ἐγὼ με ὅλο τῶν ἀρχόντων τὸ φουσάτο
κι' εἶχα δίπλα μου τὸν πρέσβη τῶν Ῥωμηῶν Μαυροκορδάτο,
νὰ σου καὶ ἔξω πατεριέται μες ὅτῃ μέση μία γάτα,
καὶ πηδᾷ σ' ἕνα τραπέζι καὶ τσακίζει πέντε πιάτα.
Ὡχ! καὶ νὰ βλεπες πᾶ τότε τί τρομάρα ὅτῃ συνάφι!
καθενὸς τρανοῦ ἢ μούρη εὐθὺς ἔγινε σὰν θειάφι·
μὰ κιτρίνισε ἀμέσως καὶ ἡ δική μου σὰν λεμόνι,
κι' ἐσακλάρισα με φόρα πρῶτος πρῶτος ὅτῃ μπαλκόνι.
Ἀλλὰ μες ὅτῃν τόση ζάλη μιὰ περίφημη κοντέσα
ἔπεσε σὰν πεθαμμένη εἰς τὴν ἀγκαλιά μου μέσα.

Φ. Τί καλὰ ὅπου δὲν πῆρες για παρέα σου καὶ ἐμένα!
ἀπ' τὸ φόβο μου ὦ, τώρα θὰ τὰ εἶχα κορδωμένα.

Π. Τόσους ξένους διπλωμάτας ὅρῃκα μέσα ὅτῃ Κρεμλίνον,
καὶ ὠμίλησα με τοὺτους για τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἔλαβα ἀπ' ὅλους λόγο καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις
πῶς ὀργήγορα θ' ἀλλάξῃ τῆς πατρίδος μας ἡ θέσις.
Ἦδρα δὲ καὶ τὸν καλὸ μας τῶν Βουλγάρων ἡγεμόνα...
ἐνῶ ἤμουν ξαπλωμένος σὲ μιὰ γράβινη πολτρόνα,
νὰ σου καὶ ἔρχεται μπροστά μου καὶ μ' ἀρχίζει ὀμιλία,
καὶ μοῦ ἔλεγε πῶς θέλει τῶν Ἑλλήνων τὴν φιλία·
ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶπα λέξι για τοῦ Τσοῦση τὸ γεινάτι
τὸν σικτιρντισα με πόζα καὶ τοῦ ὕβρισα τὴν πλάτη.

Φ. Μωρὲ γειά σου, Περικλέτο, ὑπερήφανέ μου βλάμη!
τόσα ἔξωδαι για ὅσῃς δὲν ἐπῆγαν χαράμι.

Π. Ἐ! λοιπὸν ἀφροῦ σοῦ εἶπα τόσα πράγματα σπουδαῖα,
δὲν μοῦ λές καὶ σύ, καὶ μένε, τῆς Ἀθήνας μας τὰ νέα;

Φ. Ἐδωρίσθη δικηγόρος ὁ Πηλάκης μας καὶ πάλι,
ὁ Τρικούπης ἔτακώθη με τὸν Ῥοῦφο καὶ τὸν Ῥάλλη.

για τοῦ Γλάδστωνος τοῦ φίλου τὸν καινούριο ἀνδριάντα
ἐβραβεύθη ὁ Βιτάλης με χατήρια ὅπως πάντα.

Μὲς ὅτῃ ζέστη μᾶς τὸν ἔχει με μιὰ γούνα σκεπασμένο,
καὶ τᾶριστερό του χέρι λές καὶ εἶναι σὰν δαγλμένο.

Ἄν τὸ ὅρεξι, ὅρεξ Περικλέτο, τὰ στραβά σου θὰ σκοτίσουν,
καὶ ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς ἀνδριάντα νὰ σοῦ στήσουν.

Ἐνα δὸς μονάχα ἔχουν φερικαῖς τῆς τέχνης χάρες,
δλα τᾶλλα ὅμως εἶναι μιὰ χαρὰ καὶ δὸς τρομάραις.

Μὰ ποτὲ καλὸ κανένα δὲν ἔχει καὶ ἐδῶ νὰ γίνῃ;
τί κατάραι εἶναι τούτῃ για τὴ νέα Ῥωμηοσύνη!

Π. Ἄλλο τίποτα;

Φ. Για κλέφταις ὀλοένα φασαρία,
ἔπιασε καὶ ὁ Σπύρο-Μήλιος μιὰ μεγάλη συμμορία·
ἤλθανε καὶ ἀπὸ τὴν Πόλι μερικά καλὰ κουμάσια,
καὶ ἀρχίσαν καὶ ἡ γυναικες νὰ κτυποῦνται με φαράσια.
Μὰ καὶ ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἤλθε ἡ σειρά μου νὰ ὅτῃς δρέξω,
ἐδυνάμωσα λιγάκι τώρα πεύλειπες σὺ ἔξω.

Π. Τώρα τώρα, Φασουλῇ μου, πολὺ θάρρος βλέπω καὶ ἔχεις.

Φ. Ἀμμὲ τί νομίζεις, βλάμη.. ὅλο σὺ θὰ μοῦ τῆς δρέχῃς;
Τὸ Καλῶς ὀρίστε θέλω με τὸ ξύλο νὰ σοῦ κᾶνω,
νὰ! καὶ τούτῃ, νὰ! καὶ ἐκείνη, μιὰ φορὰ νὰ ξεθυμάνω.

Καὶ τὸ τρελλὸ Ῥαλλάκι
σηκόνει μπαϊράκι.

Κάτω τοῦ Τρικούπη,
βάλτε του φωτιά...
ἔγινε κουνούπι
σ' ὅλων μας τ' αὐτιά.

Πρέπει πιά νά πέση
καί χωρίς Βουλή,
διόλου δέν μ' ἀρέσει
νάσαι κεφαλή.

Τράμ τράμ ταρέρα,
τράμ τράμ τατό,
σήκωσα παντιέρα
καί τόν παραιτώ.

Πρέπει τώρα κι' ἄλλοι
νάδγουν ἀρχηγοί...
Τρέξετε 'οἱ τὸ 'Ράλλη
δίχως συλλογή.

Ἀρχηγὸς φυτρόνω
καί σὰς προσκαλῶ...
τῆς πατρίδος μόνο
θέλω τὸ καλό.

Τρά τράμ ταρέρα,
τράμ τράμ τατό,
σήκωσα παντιέρα
καί τόν παραιτώ.

Ἄν τὸν Δεληγιάννη
παίξης καί γελάς,
κι' ὅ,τι καί ἂν κάνῃ,
οὐ τοῦ τὸ χαλάς.

Ἀλλὰ μὴν πιστέψης
πῶς καθεὶς γελά,
δέν θὰ ξεμπερδέψης
κι' ἀπὸ 'μὲ καλά.

Τράμ τράμ ταρέρα,
τράμ τράμ τατό,
σήκωσα παντιέρα
καί σὲ παραιτώ.

Πίσω σου κι' ἐμπρός σου
θὰ σὲ βλαστημῶ,
εἶμαι κι' ὅπουργός σου,
καί σὲ πολέμῶ.

Τάσπρα σου φωκόλα
δέν ψηφᾷ ὁ 'Ράλλης·
μὴ θαρρῇς πῶς ὅλα
πέρα θὰ τὰ βγάλῃς.

Τράμ τράμ ταρέρα
τράμ τράμ τατό,
σήκωσα παντιέρα
καί σὲ παραιτώ.

Ὁ οἶρ Τρικεύπης ὁ φοβερός,
κι' ὁ γέρο Μίχος ὁ θυρωρός.

Τ. Καί πῶς σοῦ φαίνονται λοιπὸν τὰ πράγματα, κύρ Μίχο;

Μ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κύρ Προέδρε... περὶς τὸν Μετερνίχο.

Τ. Καί πῶς τὸν βλέπεις τὸν θυμὸ τοῦ ὅπουργοῦ μου Ράλλη;

Μ. Πολὺ 'νουρίς μοῦ φαίνεται πῶς σήκουσε κεφάλι.

Τ. Καί ἂν νὰ μείνῃ Ὑπουργὸς μαζί μου δέν τᾶρέσῃ,
ποιὸν κρίνεις γιὰ κατάλληλο εἰς τὴ 'δική του θέσι;

Μ. Ἄμ' δέν θὲ νᾶκανες κακὰ ἂν ἔδαζες ἐμένα!
δέν 'δρίσκου πιά καλλίτερο πρὸς τὸ παρὸν κανένα.
'Ἄς γένῃ κι' ἓνας ὅπουργός μὲ φέσι καί τστρουχι,
νά διῆς κι' ὁ Μίχος σχέδια, κύρ Προέδρε, ποὺ σούχει.

Τ. Ἄφες με τώρα ἡσυχο καί ἄλλοτε τὰ λέμε,
ὅλα θὰ ἔλθουν κατ' εὐχὴν κι' ὅπως ἐμεῖς τὰ θέμε.

Μ. Τὸ εὐχουμι, κύρ Προέδρε, μὲ οὐλὴ τὴν καρδιά μου.

Τ. Πήγαινε τώρα, κι' ἄφες με νὰ κάνω τὴ δουλειά μου.

Μ. Ἐνα κρυφὸ παράπουνο θὲ νὰ σοῦ ξεστομίσω.

Τ. Τεῖναι, κύρ Μίχο;... πές μου το καί θὰ σ' εὐχαριστήσω.

Μ. Οὐλοὶ σταυρό, κύρ Προέδρε, ἐπήραν ἀπὸ 'σένα,
καί μοναχὰ παράσημου δέν ἔδουσε, ἐμένα.

Τ. Σὲ βεδαιῶ, τὸ 'ξέχασα μὲς 'στὴν πολλή μου φούρια,
ἀλλ' ὅμως μείνε ἡσυχος καί θὰ γενοῦν καινούρια,
καί τότε πιά σ' ὀπόσχομαι τὸ πρῶτο πῶς θὰ πάρῃς...
αὐτὸ δέν εἶναι, Μίχο μου, καμμιὰ μεγάλη χάρις.
καί ἔπειτα πῶς σ' ἀγκιῶ πολὺ καλὰ τὸ ξέρεις.

Μ. Πρέπει σταυρὸ τοῦ Προέδρου νὰ ἔχῃ ὁ πορτιέρης.

Τ. Ἡσύχασε, κύρ Μίχο μου, κι' ἄς λείψῃ ἡ μουρμούρα.

Μ. Πηγαίνου γιὰ χατήρι σου νὰ ῥίξου μιά κουμπούρα.